

taget til Statsvirksomhederne, formindskes. Det er min Opfattelse, at Statsbanerne i de senere Aar paa Grund af de vanskelige Erhvervsforhold har været ude for en noget ubillig Konkurrence; den Automobilkonkurrence, de har været udsat for, har ikke altid hvilet paa forretningsmæssige Principper, der er ødet mange Kapitaler bort ved den, og det faar sin Virkning for Statsbanerne nu bagefter. Jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at naar de Love, vi i Fjor gennemførte, kommer til at øve deres fulde Virkning, vil der komme sunderne Konkurrenceforhold mellem Statsbanerne og den øvrige Trafik, saaledes at vi kan vente, at der her vil komme bedre Forhold for Statskassen.

Det andet store Spørgsmaalstegn i dansk Finanspolitik er saa ganske afgørende § 5, Skatteparagraffen. Om det skal gaa op eller ned for det danske Finansvæsen i de kommende Aar, afhænger ikke mindst af, hvorledes Formuerne og Indtægterne vil stille sig her i Landet. Jeg tror, vi er naaet noget nær til Bunds med Erhvervs-krisen, og at vi derfor kan vente bedre Erhvervsforhold for Befolkningen og dermed efterhaanden ogsaa højere Indtægter for Statskassen. I Anledning af den Agitation, der ofte føres overfor vor Skattelovgivning, og ogsaa fordi der nu paatænkes en Forandring i den, vil jeg gerne have Lov til at pege paa nogle faa Ting, der forekommer mig at have en ikke ringe Interesse, navnlig naar vi skal forandre Skattelovene. Det er ofte fra konservativ Side nævnt, at vi i Virkeligheden havde alt for høje direkte Skatter i Forhold til de indirekte. Ved at studere Skatteparagraffen kan man dog ikke naa til dette Resultat. Een Ting er givet, at de direkte Skatter er ikke høje i Forhold til de indirekte, de udgør ikke en Gang en Trediedel af det samlede Budget. Paa den anden Side, naar man fra Socialdemokraternes Side hævder, at vor Skattepolitik er udemokratisk, maa jeg paa det bestemteste modsige det. Jeg tror, det vil være vanskeligt at finde et Skattesystem i noget andet Land, der er saa demokratisk indrettet som vort for Statskatternes Vedkommende og samtidig alligevel paa indirekte Basis. Stillingen er nemlig den, at vi faar langt over hundrede Millioner, næsten Halvdelen af Statsbudgettet, ind ad Frivillighedens Vej i Form af Ølskat, Spiritusafgift, Tobaksskat, Chokoladeskat, Restaurationskat og alt, hvad nævnes kan. Jeg vil gerne se den Finansminister, der vil rejse rundt i Landet og fortælle, at nu skal disse Skatter afløses af direkte Skat eller Skatter af anden Karakter. Jeg tror, han vilde have alle Betingelser for at vende hjem med meget

lidt i Skat og med færre Vælgere. Jeg har nok set, at den tidligere Finansminister har talt om disse Forhold i Paris, men jeg tror ikke, man fra Socialdemokratiets Side vil tale om det, naar man kommer ud til Vælgermøderne. Jeg tror ikke, at de socialdemokratiske Vælgere ønsker disse Røg- og Drikofre afløst af direkte Skatter.

Jeg mener, som sagt, i det hele, at vort Skattesystem er demokratisk, og det samme gælder ogsaa Tolden. Den hviler for en Trediedels Vedkommende paa Luksusartikler og for en anden Trediedels Vedkommende paa halve Luksusartikler. Der kan ikke rettes nogen som helst Indvending mod det Skattesystem, vi har, tværtimod, det maa siges at være demokratisk. Jeg nægter ikke, at jeg beklager meget, at vi skal bruge saa mange Skatter, men naar man skal det, kan man ikke faa dem paa en mere praktisk og bedre Maade end den, vi nu anvender. Men naar der er Tale om at gaa til Skattelettelser, — en Tanke, der meget ofte har været fremme i Debatten paa Sommerens store politiske Møder, den findes ogsaa i Trontalen, og jeg har set den højtærede Finansminister tale derom —, maa jeg sige, at jeg er ikke saa helt vis paa, at det er rigtigt nu at gaa til Skattelettelser. Jeg har ganske vist hørt, at alle fire Ordførere har talt derom, og tilsyneladende ønsker de det alle sammen, men jeg er dog ikke helt vis paa, at Øjeblikket er inde til at foretage en varig Forandring af Skattelovene. Jeg vil tværtimod mene, at Øjeblikket ikke er til Forandringer paa dette Punkt. Det er først, naar vi har Sikkerhed for, at nu begynder Erhvervskurven at gaa opad, at Tiden dertil efter min Mening er inde. Jeg tror, at man før burde se, om man ikke kunde begynde at afbetale en Del af Statsgælden.

Man kan jo mene om den Tid, der er gaaet fra 1914 til nu, hvad man vil, men eet er sikkert, at det har været en Laaneperiode, hvor det danske Folk har optaget Laan og brugt af sin Formue. Lad os nu lade Aarsagerne dertil ligge, det var Krigen og Efterkrigstiden, og noget er der jo ogsaa gaaet til Sønderjylland, en ikke saa lille Part. Men vi har i alt Fald brugt disse Penge, og vi ved ogsaa, at inden alt for længe skal vi have konverteret den Gæld, Landet har i Anledning af Landmandsbanken. Men naar denne Gæld er konverteret, og vi derigennem har naaet for denne Periode 1914—28 en Gældsforøgelse paa 1 Milliard, tror jeg, at den danske Befolkning vil sige: Nu maa det være Slut med Statslaanene, nu maa vi begynde at betale nogle af dem af. Og der mener jeg, at i Stedet for at